

Повний місяць за вікнами хати,
Прокидаюсь — і лячно мені.
Темні тіні на білій стіні,
Придивляюсь: сестра моя й мати!

А навколо срібляста пільма,
І в старому саду біля ганку
Хтось потріску гіллям до ранку,
Вранці вийду — нікого нема.

Тільки світиться росами сад
І шепоче, мов хоче сказати,
Що ніколи сестра ані мати —
Аніхто не вернеться назад.
